

کنفرانس سراسری هفتم

کنفرانس آوریل

کنفرانس هفتم یا کنفرانس آوریل حزب بلشویک از ۲۴ تا ۲۹ آوریل ۱۹۱۷ در پتروگراد برگزار شد و در آن کنفرانس یکی از قطعنامه هایی که لنین به کنفرانس پیشنهاد کرد در رابطه با مسئله ملیت ها بود که به تصویب حزب بلشویک رسید.

در باره مسأله ی ملیت ها

۲۹ آوریل ۱۹۱۷

سیاست ستم ملی، این میراث سلطنت و استبداد، توسط زمین داران، سرمایه داران و خرده بورژوازی نیز به منظور حفظ امتیازات طبقاتی و پراکنده ساختن کارگران ملیت های مختلف، ابقا شده است. امپریالیسم معاصر با تشدید فشار برای انقیاد ملل ضعیف تر، عامل جدیدی است در تشدید ستم ملی.

از بین بردن این ستم ملی تا حدی که جامعه ی سرمایه داری اجازه می دهد تنها از طریق یک نظام جمهوری با دستگاه اداری کاملاً دموکراتیک که تساوی کامل همه ی ملیت ها و زبان ها را تضمین کند، ممکن است. برای هر ملیتی که بخشی از روسیه را تشکیل می دهد باید داشتن حق جدایی آزادانه و تشکیل دولتی مستقل را به رسمیت شناخت. انکار چنین حقی

و یا قصور در اقدام برای تضمین اجرای آن، در عمل معادل است با ابقای سیاست کشورگشایی یا الحاق طلبی. تنها شناسایی حق ملل تا حد جدایی از طرف پرولتاریا، همبستگی کامل کارگران ملیت های مختلف را تضمین می کند و روابط دوستانه واقعاً دموکراتیک بین این ملیت ها را گسترش می دهد.

برخوردی که اخیراً بین فنلاند و حکومت موقت روسیه پیش آمده است ((دیت Diet فنلاند تقاضای خودمختاری کامل کرد و حکومت روسیه آن را تا تشکیل مجلس مؤسسان به تعویق انداخت.))، به طور مجسم نشان می دهد که انگار حق جدایی آزادانه، به ادامه مستقیم سیاست تزاریسم منجر می شود.

مسئله حق ملیت ها برای جدایی آزادانه نباید با این مسئله که جدایی به صلاح این یا آن ملیت است یا نه، اشتباه شود. حزب پرولتاریا باید در هر مورد خاص با توجه به نیاز کلی توسعه اجتماعی و مبارزه ی طبقاتی پرولتاریا برای سوسیالیسم، به طور کاملاً مستقل تصمیم گیرد.

حزب خواستار خودمختاری وسیع ناحیه ای، حذف نظارت از بالا، لغو زبان رسمی اجباری و تعیین مرزهای نواحی خودگردان و خودمختار توسط خود مردم محلی بر مبنای شرایط اقتصادی، شرایط زیستی، ترکیب ملی جمعیت و غیره است.

حزب پرولتاریا خودمختاری به اصطلاح "ملی- فرهنگی" یعنی احاله امور آموزشی و غیره از نظارت دولت به نوعی مجلس ملی- را با قاطعیت رد می کند. خودمختاری ملی- فرهنگی کارگرانی را که در یک منطقه زندگی می کنند و حتی در یک کارخانه کار می کنند- بنابر اختلاف "فرهنگ ملی"شان را مجازاً تفکیک می کند؛ یعنی بستگی بین کارگران و فرهنگ

بورژوازی ملیتی خاص را تقویت می کند، در حالی که هدف سوسیال دموکراسی تقویت فرهنگ بین المللی پرولتاریای جهان است.

حزب خواستار گنجاندن ماده ای بنیادی در قانون اساسی است که مانع هرگونه امتیاز خاص برای یک ملیت و هرگونه تعهدی به حقوق اقلیت های ملی باشد.

منافع طبقه کارگر ادغام کارگران تمامی ملیت های روسیه را در سازمان های پرولتری یک پارچه- چون سازمان های سیاسی، اتحادیه های کارگری، تعاونی های آموزشی، و غیره- طلب می کند. تنها این گونه ادغام کارگران ملیت های مختلف در سازمان های واحد، پرولتاریا را قادر می سازد تا به مبارزه ای موفق علیه سرمایه ی بین المللی و ناسیونالیسم بورژوازی، دست زند.

منبع: قطعه نامه ها و تصمیمات حزب کارگر سوسیال دموکرات روسیه

۱۹۱۷-۱۸۹۸، انتشارات سازمان چریک های فدائی خلق ایران، دی ۱۳۶۳

بازنویس: یاشار آذری

آدرس انترنتی کتابخانه: <http://www.javaan.net/nashr.htm>

آدرس پستی: BM IWSN, London WC1N ۳XX, UK

ایمیل: yasharazarri@yahoo.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بانویسی: ۱۳۸۵